

Entrevista amb...

Joni D

autor del llibre *Que pagui Pujol*

Joni D és Joni Destruye, un punk que es coneix així per un dels fanzines que va dirigir. Músic, agitador cultural i activista d'una generació de punks, a la dècada dels 80, que van intentar trencar amb el sistema capitalista que passava per sobre del moviment llibertari amb una falsa Transició que van denunciar i per la qual van patir una repressió brutal. Joni D es va donar a nèixer, sobre tot, arrel de la publicació del llibre *Que pagui Pujol*, memòries amb estètica i filosofia punk.

Joni D (a la dreta) amb Carles Sanz, autor de l'entrevista.

Tinc recollit d'altres punkeros que un no es fa punk, sinó que ja ho és, el que comporta que també sigui antiautoritari i rebel. Tu ets punk per naturalesa?

A les primeres presentacions del llibre *Que pagui Pujol* deia que m'havia fet punk, fins que en una d'aquestes xerrades el Poli, baixista de *l'Odi Social*, em va dir «tu no et vas fer punk, tu ets punk,

el que passa és que no ho sabies». Jo crec que vam ser punks per casualitat. Em refereixo en que per circumstàncies de la vida vam néixer antiautoritaris i a la dècada dels 60, i això ens va fer punks. Si haguéssim nascut a la dècada dels 50 seriem més aviat hippys.

Molts de la dècada del 50 vam quedar decebuts del tema hippy i vam buscar

als 70 organitzacions com la CNT per continuar lluitant contra el sistema. Per què no us va passar a la vostra generació?

Nosaltres vam començar a fer coses des de la nostra necessitat visceral individual i la vam transportar a la col·lectivitat. Com a punks vam començar a fer les coses que necessitàvem fer, és a dir, fanzines, grups de música, tocar en con-

certs, fer programes de radio, etc., i arrel de tot això vam començar a rebre hòsties. Llavors vam buscar el suport col·lectiu, no a la CNT, però ho vam trobar en els espais dels ateneus llibertaris.

Creus que és una cadena —«Quan hi ha repressió, rebo hòsties, autodefensa i em faig antidepressiu»—, recercant després altres col·lectius?

Sí, clar. Tu vas buscar la CNT i nosaltres els ateneus perquè era el nostre espai natural.

Quan vas començar en el moviment punk, eres molt jove, oi?

Vaig començar a buscar la gent quan tenia 14 anys, al 1982.

Jo amb 14 anys era molt innocent.

Vam tenir la sort de ser nens en un moment històric, de màxima llibertat, que han pogut viure les generacions vives de l'Estat espanyol. Jo amb 12 anys anava al mercat de Sant Antoni i em comprava *Star*, una revista underground que avui en dia estaria prohibida perquè sortien còmics i articles de gent fotent-s'hi un pico o escenes de sexe.

Repeteix, al menys al barri on jo vivia, als 12 anys eren molt però que molt nens...

Conec gent de la teva generació que amb 14 anys ja estaven tirant còctels molotov. Entenc que era una mica precoç, però en aquella generació de punkis eren uns quants d'aquesta edat, com el Boliche (*Frenopaticss*) i el Gos (*L'Odi Social*). Això va passar perquè entre el 1975 i 1978, vam viure una llibertat espectacular i encara vam ser nens que vivíem al carrer. Aquella llibertat la respiràvem.

El teu germà, que era més gran que tu, quina influència va tenir en tot això del que parlem?

El meu primer apropament musical ve del meu germà. Tenia unes idees com les meves i li agradava el rock en gene-

---

Com a punks vam començar a fer les coses que necessitàvem fer, és a dir, fanzines, grups de música, tocar en concerts, fer programes de radio, etc., i arrel de tot això vam començar a rebre hòsties.

Sobre aquestes línies, tres instantànies d'en Joni D durant els seus concerts.

ral. Anava a veure concerts de *Queen*, *Ramones* o de *Pink Floyd*. En canvi, jo em vaig tancar molt en el tema punk. Recordo que amb meu germà, a l'any 1977, fèiem uns imperdibles amb les boletes foradades i sortíem a vendre'ls al carrer. Jo tenia nou anys, avui en dia això és impensable. Teníem inquietud per fer coses i la família t'ho permetia.

Jo vinc d'una família catòlica i obrera i mai m'han dit res sobre el meu pensament i les meves idees. Estaria bé analitzar la procedència de molts de nosaltres...

El meu pare venia d'una família militar-catòlica i la meua mare tot el contrari, però mai ens van prohibir res. Vam tenir dubtes al arribar un dia i dir-los que no tornaria mai mes a l'escola, va haver-hi un moment de tensió i de crisi familiar. En canvi, no em van dir res per fumar

porros. Un altre moment és quan vaig sortir a la portada de *El Periòdic*, al 1984, per una okupació.

Què va significar la designació de Barcelona como a seu olímpica per als punks?

Ens va canviar del tot. D'entrada ens van anant fent fora del centre de la ciutat des de 1985. Hi ha un moment en que com col·lectiu juvenil vam tenir prou força per prendre el carrers del centre històric de Barcelona. Ens reuníem al Kafè Volter, al Mensakas i a la botiga Informe. Ens movíem sense cap impediment i és el moment en que van aparèixer grups neonazis disfressats de skin heads.

A quin moment et refereixes?

Al gener del 1985, quan el Tete, un dels nazis més coneguts, va apunyalat al Saina i al Xeco, que eren companys

L'entrevistat, en una imatge més actual.

nostres. També hi ha un altre moment històric, que no s'ha estudiat, que és l'abril del 1986, després del referèndum de l'OTAN. Va haver-hi una activitat continuada de manifestacions i de repressió amb detinguts on els joves vam decidir de manera inconscient i espontània anar per totes, fins que tot va acabar amb els fets del bar Concentrik, on la policia va venjar-se amb 14 detinguts. S'ha que tenir en compte que prèviament vam fer una manifestació de suport als okupes del carrer Bolívar (Vallcarca), on es va intentar assaltar l'Ajuntament i posteriorment el Govern Civil, al Pla de Palau. Un moment com aquest no ha tornat a passar, excepte durant els fets de Can Vies. Podem parlar de més de 100 detinguts durant un mes en que quasi cada dia hi havien batalles.

La designació de Barcelona com a seu olímpica ens va canviar del tot. D'entrada ens van anant fent fora del centre de la ciutat des de 1985.

Com van organitzar-se aquelles mobilitzacions que han quedat com un fet important del moviment radical de l'esquerra social?

Els pensaven que eren només els punks i que ens reprimarien en un no res,

però nosaltres vam ser capaços de mobilitzar i de crear la PUAJ (Plataforma Unitària Antirepressiva Juvenil), que fins i tot de tenir el suport de l'AAVV de Barcelona i de tots els sindicats.

En aquestes mobilitzacions hi havia un component de frustració? Em refereixo a allò que es deia del «no future», que es va canalitzar cap un enfrontament directe amb un sistema que deixava als joves en un mercat laboral precari, sense expectatives, etc.

La frustració és néixer en un món que és una merda. Teníem clar que no hi va haver canvi després de la mort de Franco, que continuàvem vivint en una dictadura imposada per les elits econòmiques.

També el component antimilitarista va ser rellevant a mitjans dels 80, donava més consciència a les reivindicacions juvenils?

Si el moviment punk no s'hagués involucrat no hauria passat el que va passar. El moviment punk era llavors el nou moviment generacional de la joventut. Els punks, al principi, eren molt pocs però al 1985 els que anàvem al Kafè Volter igual erem uns 400, i a les manis de 1986 uns 500. Per què es va muntar l'Euskal-Rock i es va omplir el Palau dels Esports? Senzillament per què era generacional. A part d'aquets 500 militants que tocaven a bandes, altres feien programes de ràdio, fanzines, etc. La gent dels barris escoltava *Kortatu* i cantaven «Odio obedecer», de l'*Odi Social*.

Sobre l'estètica punk no va ser molt ben entesa dins de la CNT, als 80, en

---

L'abril del 1986 va haver-hi una activitat continuada de manifestacions i de repressió amb detinguts on els joves vam decidir anar per totes fins que tot va acabar amb més de 100 detinguts.

---

ple procés de divisió confederal, no va tenir lloc un recolzament cap a la vostra lluita.

Penses que els avis que van fer la revolució social quan van tornar als 70 van connectar amb aquells joves de cabells llargs i que fumaven porros? El que em preguntes és exactament igual. Recordo quan vaig fer el fanzine *NDF*, que era punk-anarquista. El vaig portar al xiringuito que tenia la CNT al principi de les Rambles i es volien quedar amb la meitat de les vendes, quan a discos Castelló, per exemple, me'ls venien gratis. Era una revistilla que feia un nen 15 o 16 anys i a l'únic lloc que em van demanar pasta va ser a la CNT. Nosaltres vam tenir molt bon rotllo amb els ateneus llibertaris, en concret amb el de Gràcia, Sant Andreu i Poble Sec.

Ara que nomenes els fanzines, jo sóc un enamorat d'aquestes publicacions que sempre he pensat que van ser –i són– un mitja de comunicació entre el joves, que connectaven molt més que la premsa tradicional anarquista i confederal. Què era per vosaltres?

Era la nostra necessitat d'expressar-nos, la nostra generació barcelonina és la que més ha escrit en els últims 80 anys. Hi havia dotzenes i dotzenes de fanzines. Tothom que tenia necessitat de dir coses les deia a través dels fanzines. Hi havia dos o tres a tots els barris de la ciutat.

Certament, l'estètica del fanzine traspasa el món de la premsa llibertària, que està plena de textos sense il·lustracions, connecta més amb els joves...

També és important o tenir en compte en la comunicació el que es feia a través de les ràdios lliures, com a Radio Pika. Per a mi té una importància cabdal, molta gent escoltava els programes i van connectar quantitat de sectors: gent modernilla dels món artístic underground i els punkis.

Recordo una presentació del fanzine NDF al Zeleste, al carrer Plateria, on es van presentar uns skins nazis a la porta i es va liar una de grossa. Encara tocaves a bandes de música?
Vaig canviar varies vegades de banda.

Quin era el motiu de tants canvis?

Bé, la primera banda va ser una que vaig muntar amb el meu germà, es deia *Epidèmia*. Tenia 14 anys. Després el meu germà va muntar *Antidogmatic* i jo vaig formar projectes propis. Un d'ells va ser *Destruye y los Repugnantes*, on tocava amb dos yonkis. Un dels concerts va quedar immortalitzat amb la peli «Gritos a ritmo fuerte», de Nunes. Vam sortir al concert després de fotre's un pico i els vaig fer fora. Encara que jo era molt jove tenia una personalitat, i això era el meu projecte.

La primera banda va ser una que vaig muntar amb el meu germà. Tenia 14 anys. Després vaig formar projectes propis.

Vas tornar a *Antidogmatic*?

No, però vaig fer bolos amb ells. Quan el concert Barricada Rock, el 1986, per celebrar el 50è aniversari de la Revolució Social, es van quedar sense cantant i vaig sortir a substituir-lo. Pensa que moltes de les lletres eren meves.

Creus que el punk és una mena de dissidència del sistema i que si no hagués existit les coses haurien anat d'una altra manera? Creus que encara és vigent?

Què vol dir punk avui dia? Jo continuo sent punk, ara bé, si del que es tracta és de que els joves continuïn vestint-se com ho fèiem nosaltres i tocant la mateixa música, doncs no li trobo gaire interès.

Un potser punk i no portar cresta ni xupa. Creus que l'estètica és fonamental?

L'aspecte punk de la música la trobo avui més en el trap i el reggaeton que no en una altra cosa. En aquest sentit estan sortint aspectes antisistema. Quan el joves fan aquesta música i nosaltres diem «quina merda de música» és que alguna cosa estan fent bé. És el que deien els meus pares de la música que es-

coltava jo. Si ens agrades vol dir que hi ha poca rebel·lia i poc canvi.

Molts grups actualment continuen fent i s'autodefineixen en la línia punk i reivindiquen aquell canvi que va significar el hardcore...

Més que un canvi va ser una evolució i té que veure amb la velocitat.

M'estava referint a bandes com *Atrako a Mano Armada*, de Cerdanyola, i alguna altra. Hi ha algun grup que t'agradi?

Jo recomano *Batec* i els propis *Atrako a Mano Armada*.

Parlem ara del teu llibre «Que pagui Pujol», que va ser un trencament en la manera de transmetre la informació de la crònica dels 80 des de l'òptica del punk. Particularment vaig quedar bocabadat amb el disseny, incitava a la lectura. De fet ja van varies reedicions. Apart de la teva memòria personal darrera i ha un treball impressionant de recollida de materials. Els vas concebre així o va sortir espontàniament?

No estava pensat així. Vaig començar un dia a escriure les meves memòries i als tres mesos estava escrit. Tot allò que era important per a mi va sortir com un vòmit. Paràgrafs més llargs o més curts de manera desconneca on et va passant la vida.

Però l'estructura és cronològica...

Sí i no, perquè no sempre un any explica el que va passar només aquell any. Quan parlo dels fanzines, no tots van sortir aquell any; o de les ràdios lliures. Vaig trigar més amb tot el tema de recopilació d'arxius que no pas en escriure les memòries.

Aquesta crònica sobre els anys 80, de la que quasi no s'havia escrit res, per què creus que ha connectat amb tanta gent?

Una mica per tot. Són unes memòries personals que acaben sent col·lectives. Hi ha recerca de materials, una cronologia amb els actes espontanis des de l'any 1981 i que va *in crescendo* fins al 1986, quan hi ha l'explosió total, encara que després torna a baixar l'activitat frenètica. Hi ha també tota la recopilació d'activitats, de fanzines, de concerts, de discos, de cintes, etc. També el fet d'estar escrit d'aquesta manera, amb paràgrafs ràpids. Tot això et porta a la velocitat mental que portàvem. És una memòria digna de la nostra joventut.

Altres llibres que van sortir més o menys a la mateixa època també par-

Coberta del llibre Que pagui Pujol. Una crònica punk de la Barcelona dels 80, editat al 2010.

len del punk d'aquells anys. És el cas de *Harto de todo*, d'en Jordi LLansamà, però és una manera diferent d'explicar aquella dècada.

Al Jordi me l'estimo molt, portem vides paral·leles. Té una discogràfica i en tinc altra. El seu llibre és exclusivament musical d'una història que no va ser exclusivament musical. Això pot donar peu a tergiversar la història, aquesta és l'única pega que li trobo al llibre. Si parles del punk a Barcelona i no parles de l'antifeixisme de manera destacada, de l'antimilitarisme ni del moviment d'okupació, no estàs explicant la història tal i com va ser. Ara, també haig de dir que alguns només van apropar-se pel tema musical i del nostre gir cap a l'incidència social no van voler saber res.

Destacaries algun altre llibre que parli del moviment punk a Barcelona?

Hi ha també el llibre de fotos del Xavi Mercader, «Odio obedecer». Tots tres

---

Que pagui Pujol són unes memòries personals que acaben sent col·lectives. Hi ha recerca de materials, una cronologia amb els actes espontanis des de l'any 1981 i que va in crescendo fins al 1986

---

van sortir en un determinat moment. El meu va sortir primer que el Jordi Llan-samà, que ja portava anys entrevistant a gent, perquè quan em va entrevistar se'm va disparar el cervell, vaig començar a escriure frenèticament i al final vaig publicar el meu llibre abans.

Quin aspecte creus que va trencar la força del moviment?

Jo et diria que nosaltres mateixos, com a moviment antipolític, heterodox i iconoclasta eren molta gent, però quan un sector ens vam ficar en okupacions, en l'antifeixisme i l'antimilitarisme, fins arribar al punt àlgid de l'abril de 1986, molta gent es va desmarcar-se i va deixar de ser un moviment compacte.

També vas ser uns dels pioners del moviment okupa, des del 1984, a Torrent de l'Olla, a Gràcia. Aquest moviment té a veure amb el punk dels 80, quina creus que ha sigut la seva evolució?

Com tot moviment evoluciona, però hi ha una línia que és la mateixa. Em refereixo a la recuperació dels centres socials. Ara, en relació a les okupacions de la PAH, potser és una altra cosa en l'aspecte, però no ens les formes.

Com a moviment antipolític, heterodox i iconoclasta eren molta gent, però un sector ens vam ficar en okupacions, l'antifeixisme i l'antimilitarisme i molta gent va desmarcar-se.

Com veus el moviment okupa? creus que ha perdut força?

L'okupació no és un objectiu és un mitjà. L'objectiu no és okupar cases, sino lluitar contra el sistema econòmic imposat. La gent jove continua okupant i a més a més s'ha naturalitzat. La meua mare s'ha anat amb la seva neta a Bèlgica uns dies i han anat a una casa okupa, ho ha viscut amb nosaltres i jo crec que ha hagut un canvi de mentalitat.

Parlem del teu segon llibre, que és una crònica dels grups autònoms dels anys 70, un canvi sorprenent. De fet només s'havia escrit sobre el MIL (Movimiento Ibérico de Liberación) i sobre el CAA (Comandos Autónomos

Retall de Portada d'El Periódico de Catalunya (diumenge 9 de desembre del 1984), tractant sobre l'aparició del moviment okupa a Barcelona (Jony D, és al mig de la fotografia.)

Anticapitalistas). Com arribes a escriure aquest llibre?

En el nostres grups sempre ens havien reconegut com autònoms. Al 2007 vam organitzar un concert arrel l'aniversari de la mort d'en Facerias amb el company de Sallent. Ens van dir a la meua companya i a mi que tenien, en caixes i des catalogat, tota la documentació de l'Associació d'Amics d'Agustín Rueda. Llavors la gent de Sallent, de Berga i nosaltres dos vam decidir fer una catalogació i digitalització d'aquest arxiu. Van estar molts mesos pujant els caps de setmana a Berga i portant-nos materials a casa.

Aquest fet et va despertar la idea de recuperar aquesta memòria en un llibre?

Al llegir les cartes d'Agustín Rueda i conèixer la seva vida, des de el respecte, vaig veure certs paral·lelismes. L'Agustín era molt esportista, dinamitzador d'un club de futbol. Jo havia estat atleta del F.C. Barcelona fins als 14 anys, quan ho vaig deixar. L'Agustín va ser uns del promotors i organitzadors dels primers concerts de rock progressiu a Catalunya, les sis hores de Sallent. Després de tonar de França per intentar fer una vida normal, va muntar un concert del cantautor Manuel Gerena, que era del Partit Comunista... L'Agustín tenia unes inquietuds molt semblant a les meves. Va morir d'una brutal pal·lissa a la presó de Carabanchel. La repressió mental d'aquells anys li va impedir ser un jove autodidacta i per l'avançament social. Igual que quan jo ho feia a través dels fanzines. Van donar-me pals i vaig haver que decidir si m'endinsava o no a la part fosca de la violència urbana. Vaig dir no, la meua lluita és cultural i

sempre m'he mantingut en la vessant cultural del moviment llibertari.

El que vols dir és que Agustín Rueda a conseqüència de la repressió va estar obligat a participar en la lluita armada?

Efectivament. El foten al talego per una xorrada, per defensar al seu tiet que tenia alguna deficiència física en una manifestació veïnal i va anar a parar a la Model. Allà coincideix amb l'Andrés Grima, militant anarquista de Madrid que havia estat detingut, aquí a Barcelona, i li dona la formació llibertària que políticament no tenia. Surt de la presó, torna a Sallent i no li donen feina. Té que anar a la mili a un pelotón de càstig. Després va a França com a refugiat econòmic. Torna i okupa una casa, continua sense feina i regresa per integrar-se als grups autònoms.

Tot això et porta a escriure aquesta part de la Transició sobre el grups autònoms?

Va haver un debat intern sobre si fer un llibre sobre Agustín Rueda. Al final la

---

Amb gent de Sallent i Berga vam catalogar i digitalitzar tota la documentació sobre l'Agustín Rueda. (...) Després de mesos, entre tots, vam decidir fer un llibre col·lectiu sobre els grups autònoms dels anys 70.

Cobertes dels seus darrers llibres, La Torre de la Serra, editat al 2015, i La Casa de la Selva, d'aquest any.

decisió, presa entre tots, va ser fer un llibre col·lectiu.

Ho fas a través d'entrevistes a alguns dels protagonistes?

Era igual que el *Que pagui Pujol*, fer unes memòries col·lectives. És una primera aproximació als grups autònoms entre el 1972 i el 1984, des de la creació del MIL fins a l'emboscada de Pasaia, a nivell de l'estat Espanyol, que no s'havia fet mai, excepte algunes coses sobre memòries anticapitalistes, a València.

El llibre sobre els grups autònoms és una primera aproximació que va del 1972 al 1984, des de la creació del MIL fins a l'emboscada de Pasaia.

Parlem de la ficció. La teva primera novel·la portava per títol «La Torre de la Serra» i aquesta segona que surt ara «La Casa de la Selva». Això és un procés evolutiu on a través de la ficció vols transmetre la teva manera de pensar i les teves idees?

Jo escric quan tinc aquesta necessitat. Sempre m'ha interessat saber coses sobre el passat de la Llitera, perquè el meu avi era d'allà, concretament de Tamarite, i la meua mare encara hi viu. Allà vaig passar tots els estius de la meua joventut i coneixedor de que havia estat territori col·lectivitzat vaig llegir sobre el que havia passat abans i després de la guerra. A través d'un company del col·lectiu

de les Terres de Ponent m'arribà un paràgraf d'un llibre d'en Ferran Sánchez Agustí, historiador dels maquis, sobre un enfrontament a l'any 1948 entre una partida guerrillera i una patrulla de la guàrdia civil, on van morir dos dels tres «picoletos». Així va passar en una casa que es deia Torre del Serra.

La necessitat d'escriure una novel·la te la dona aquest fet?

És que això em transporta a la meua infantesa a Tamarite, on a 500 metres de la casa dels meus pares i havia una casa on tenien prohibit anar, li deien Torre la Sierra. Creia que era la mateixa i a partir d'aquí m'invento la novel·la. Després, investigant, vaig esbrinar que la torre on s'amagaven els maquis està allunyada del poble uns 10 quilòmetres. Així ho va descobrir Fernando Simon, company de l'Agustín Rueda. Encara es veuen els forats de bala d'aquell enfrontament en una finestra

Quina acollida va tenir aquesta novel·la?

Molt bona. De fet és una trilogia i ara publico la segona part, és a dir, la Casa de la Selva.

La connexió quina és?

Hi han dues i es donen dins d'una mateixa saga familiar, però en distintes generacions. La primera parteix dels fets del 1948, quan un fill torna de França per integrar-se als grups autònoms; la segona tracta d'un net que a dia d'avui parteix un desnonament a una casa. Tenen pinzellades de la història de l'Estat espanyol durant els últims 80 anys.

Aquesta segona part de què tracta?

És una persona, membre dels grups autònoms, que amb 60 anys fa un passeig per Collserola que dura 10 hores, on re-

memora la seva vida. L'altre nexa que et deia abans és la necessitat de l'esser humà de trobar refugi en temps difícils. En les tres novel·les els tres protagonistes son membres de grups autònoms.

Passem a un altre tema, com són la teves declaracions com anarquista independentista. Vaig llegir el teu famós article «Big Ban» i haig que dir-te que ha creat un debat interessant en mitjans llibertaris.

Jo no m'he fet independentista, el que passa és que arriba un moment en que et plantejes coses i m'adono que sempre he estat independentista, des de petit: independència dels mestres, de la família, de la feina, etc.

D'acord, però la pregunta te la faig en el sentit del procés que estem vivint a Catalunya?

El procés és el vessant polític, partidista, d'un moviment popular, i com a projecte partidista a mi no m'interessa gens ni mica.

El procés [independentista] és el vessant polític d'un moviment popular, i com a projecte partidista a mi no m'interessa gens ni mica.

Hi han companys llibertaris que s'han apropiat a les tesis de cupaires i comuns...

Jo no hi crec en el parlamentarisme, però allà cadascú.

T'has plantejat en el teu escrit la pregunta: què tinc a perdre com anarquista en una hipotètica independència de Catalunya?

Les polèmiques més bèsties han estat a facebook. M'han dit anarcoprocesista i també anarcoindependentista. En el meu facebook ningú trobarà una sola estelada, ni tan sols l'estelada negra, que per a mi és una autèntica xorrada. Tampoc que jo hagi fets raonaments de cap partit independentista, inclòs la CUP. Per què aquesta dèria de subcatalogar-nos dintre de l'anarquisme? El mateix dic també per l'altre banda, és a dir, dels que cataloguen als altres d'anarcoespanyolistes. Això és fa des de la superioritat moral de l'anarquista pur i jo, en aquest sentit, em netejo el cul amb aquesta puresa.

Carles Sanz i Joni D, a les acaballes de l'entrevista.

Penses que des d'una república catalana l'anarquisme tindria més possibilitats d'incidir en la societat actual?

Penso que els anarquistes catalans estem vivint sota unes normes i unes lleis que provenen de l'Estat espanyol, ja se que em criticaran dient-me catalanista. El moviment llibertari dins l'Estat espanyol on té més pes? A Catalunya. Llavors, si hi ha alguna possibilitat d'avançar és aquí. Hem d'estar nosaltres en primera instància per què canvien les coses a mil quilòmetres de distància? Des de l'altre banda companys de Madrid em diuen «però Joni, com et pots plantejar aquest tema des d'un punt de vista individual?». És que sóc un ésser humà. Per altra banda, tenim alguna cosa a perdre els anarquistes catalans? No. Llavors, hem de tenir por a un canvi? No. Significa això que jo soc estatista català? No.

Creus que l'1-O va significar alguna cosa com autoorganització de la societat civil al marge dels partits?

Si haguéssim estat capaços d'organitzar-nos i aprofitar-ho hauria estat una cosa interessant, però el moviment llibertari, com sempre, ens hem quedat fora. Jo l'1-O vaig estar amb els meus veïns, des d'aquell dia som un grup que tenim molta afinitat i per primera vegada m'he atrevit a fer una presentació del meu llibre al meu barri, cosa que abans era impensable.

En algunes manes m'he sentit bé cridant «els carrers sempre seran nostres» amb gent que no era del moviment llibertari...

Clar, és que ha sortit molta gent al carrer que no era ni independentista ni nacio-

Si haguéssim estat capaços d'organitzar-nos i aprofitar-ho hauria estat una cosa interessant. (...) Ha sortit molta gent al carrer que no era ni independentista ni nacionalista, en canvi molts anarquistes s'han sentit descol·locats.

nalista, en canvi molts anarquistes s'han sentit descol·locats. Jo tinc una cosa i és que puc dir bestieses a la cara, però després amb la gent que m'estimo puc continuar sent amic i parlar tranquil·lament amb aquells que opinen complement diferent a mi.

Bé, tu saps que dintre del moviment llibertari hi han molts egos que ens ha perjudicat molt en l'evolució del moviment...

Jo també tinc egos, jo que soc creatiu i que m'agrada fer coses en públic, estar clar que tinc un ego.

Sí, d'acord, però em referia a aquells egos dels companys que intenten posar les seves idees per sobre de les idees dels altres.

Tinc 50 anys i crec que si he fet alguna cosa bé és reconèixer-me a mi mateix. Sóc lliure, sóc un provocador perquè sóc punki, dic bestieses, però puc mirar a to-

Sóc lliure, sóc un provocador perquè sóc punki, dic bestieses, però puc mirar a tothom a la cara, als ulls.

thom a la cara, als ulls. Hi ha gent que no enten aquesta manera de ser, sóc així i és difícil que canviï.

Anem acabant. Podries explicar que és aquesta discogràfica que tens i que és diu Kasba Music?

Fa 22 anys que vaig començar amb projectes musicals, i amb Kasba farà 14. Com he dit abans la meua barricada és cultural, si em pregunten que com em defineixo seria com a agitador cultural. També m'agrada molt dir que sóc empresari perquè aquest sistema m'obliga a ser-ho.

Vols dir que ets autònom...

No, sóc empresari, administrador d'una Societat Limitada i com hi han socis jo estic al règim general de la Seguretat Social. Si no reconeixem les incongruències a les que el Sistema ens obliga, anem malament.

Si em pregunten que com em defineixo seria com a agitador cultural. També sóc empresari perquè aquest sistema m'obliga a ser-ho.

Suposo que fas aquesta feina per dos motius: perquè t'agrada i perquè has de guanyar-te la vida...

Sí, però té un altre sentit, que és cultural. A Kasba Música traiem discos, entre 8 i 12 a l'any. Necessitem treure dos que funcionin i que puguin cobrir la resta de l'any als altres discos. Els capitalistes dirien «treu aquets dos discos i guanya diners», però es que pago un impost cultural, que és treure discos de gent que no ven però que sí tenen la necessitat visceral d'expressar-se com el que tenia jo de jove.

*Aquesta entrevista també pots trobar-la, en edició resumida, a la pàg. 11 del núm. 368 de Solidaridad Obrera.

Fundació d'Estudis Llibertaris
i Anarcosindicalistes (FELLA)
C/ Joaquín Costa, 34, baixos

SOLIDARIDAD OBRERA
A U T

Solidaridad Obrera - CNT Catalunya
C/ Joaquín Costa, 34, entlo.